

TANTE.

Dat is zoo, maar zij zag vooruit; ze begreep dat de meisjes later niets te wachten hadden. Johan kreeg toen al een aardige positie en ze wist dat 't een door-en-door goeie man voor Emma zou zijn...

v. GELDEREN.

Jawel... jawel...

TANTE (*betoogend*).

Neen... wees blij dat de meisjes nou zoo goed bezorgd zijn. Want Holtz en Emma zullen Suus natuurlijk niet alleen laten... en... ik ben er dan ook nóg...

v. GELDEREN (*ontevreden*).

Jawel... och ja... maar dat is nou allemaal van later zorg. Ik ben er nou nog... en ik hoop nog wel een beetje te blijven ook... Nou, wie weet of Suze ook niet gauw trouwt, dan schiet ik heelemaal alleen over...

TANTE (*lachend*).

Kom, kom, dat is zoo 's werelds loop... daar mag je niet over tobben! (*Paul en Charles op*). O, daar is Charles. (*roept*) Charles!

CHARLES (*komt naar voren*).

Mama!

TANTE.

Ik ga met je mee naar binnen. Je oom bezorgt me rheumatiek met zijn tuin-wandeling.

v. GELDEREN (*invallend*).

O Jeanne, ik dacht niet...

TANTE.

Neen jij kunt daar beter tegen, maar mij is 't te koel.

CHARLES (*plechtig, biedt haar een arm*).

Mag ik het genoeg hebben? (*Weggaande zegt hij lachend en ter sluiks tegen Paul met een knikje naar van Gelderen*). Een goeie gelegenheid om studies te maken!

(*Beiden af*).

Elfde Tooneel.

PAUL, de Heer v. GELDEREN.

PAUL.

Een drukke avond voor u, meneer van Gelderen, en een verloren avond voor de studie...

v. GELDEREN (*hartgrondig*).

Ja. (*Wat beleefder*). Ik... ik ben 't niet gewend, weet u. We leven heel stil, heel teruggetrokken. Ik leef tusschen mijn boeken en papieren, en nou kom ik daar in eens in die drukte, onder al die menschen en dat licht... als een opgeschrikte lichtschuwe nachtuil...

PAUL (*protesteerend*).

Oh...

v. GELDEREN.

Ja. Ik voel me niet thuis in dat menschengeroezemoes... nu heb ik er nooit veel van gehouden, en hoe ouder je dan wordt, hoe minder 't gaat.

PAUL.

Uw tijd is ook werkelijk te kostbaar.

v. GELDEREN.

Ja. Och ja... maar men moet zich soms al eens opofferen, niet waar... Ik zal de schade maar weer trachten in te halen.

PAUL.

U is zeker aan een nieuw werk bezig?

v. GELDEREN.

Ja... ja ja. Ik heb een groot werk onderhanden...

PAUL.

Het is misschien heel onbescheiden u te vragen...

v. GELDEREN.

U zou er geen belang in stellen... meneer... 't is geen roman...

PAUL (*glimlachend*).

Dan zou ik er zeker veel minder belang in stellen... maar ik verzeker u dat ik heel graag wat van uwe studie zou hooren... welke filosofische stellingen bijvoorbeeld...

v. GELDEREN.

Och meneer.. hoe zal ik u dat in een paar woorden zeggen... Naar mijn overtuiging is de conclusie van alle waarachtige filosofie... dat wij moeten leven voor de menschheid.

PAUL (*als vriendelijk verbaasd*).

Och? Vind u dat de moeite waard?

v. GELDEREN (*verwonderd en boos*).

Wat blijft u?... Niet de moeite waard?

PAUL (*als voren*).

Och... ten slotte is er toch maar één mensch, waarvoor men zich op den duur kan interesseeren... en dat is... onze eigen persoon.

v. GELDEREN (*zeer boos*).

Dat is een tot 't uiterste gedreven egoïsme!!

PAUL.

Ja waarom niet?

v. GELDEREN (*herhalend als voren*).

Waarom niet?!

PAUL.

Is iedereen dan niet egoïst?

v. GELDEREN (*als voren*).

Goddank niet, neen. Goddank is nog niet iedereen zoo... vèr!